

Arrest

nr. 259 607 van 26 augustus 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 2 juni 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 mei 2021 tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 mei 2021 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar.

Het inreisverbod is de bestreden beslissing en is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 23.05.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam: [S.]

voornaam: [F.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Tunesië

In voorkomend geval, alias

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voer het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 23.05.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaal gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of:

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene bekwam in december 2019 vanwege de Franse diplomatieke autoriteiten in Tunesië een visum type C met oog op familie bezoek.

Betrokkene werd echter op 22.06.2020, op 28.08.2020, op 09.12.2020, op 31.01.2021 en op 23.05.2021 door de politie van Antwerpen aangetroffen in illegaal verblijf.

Betrokkene beweert sinds anderhalf jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel noch ana de herbevestiging van bevel om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden op 22.06.2020 en op 28.08.2020. Betrokkene werd daarbij door de politie van Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Ten laste van betrokkene werd door de politie van Antwerpen een pv wegens verkoop van verdovende middelen (AN.60.LB.137917/2020) alsook een pv voor opzettelijke slagen en verwondingen (pv AN.43.LB.065815/2020) opgesteld.

Gezien het winstgevend en gewelddadige) karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat hij niet weet waarom hij in België is en wil terugkeren naar Tunesië. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Tunesië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 21.05.2021 en bracht geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene verklaart in België geen duurzame relatie of kinderen te hebben. Een schending van artikel 8 kan dan ook niet worden aangenomen.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn inreisverbod rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

"Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden bepaald rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval. Dit artikel houdt echter niet de verplichting in om in alle gevallen de maximumduur van drie jaren op te leggen. In tegendeel bepaalt artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet dat de duur van het op te leggen inreisverbod wordt bepaald door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval en blijkt ook reeds uit de bewoordingen "maximum drie jaar"" van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat de duur van het inreisverbod kan gemoduleerd worden in die zin dat het ook minder dan driejaar kan bedragen. Het bepaalde in artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet houdt derhalve in dat de gemachtigde zijn keuze voor een inreisverbod met de maximale geldingstermijn van drie jaar, uitdrukkelijk dient te verantwoorden en dat hij hierbij de specifieke omstandigheden van het geval in rekening moet nemen (cf RvS 26 juni 2014, nr. 126.318).

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt:

"De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6). dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer 2011- 2012, nr. 53K1825/001,23).

In casu is tevens de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het begrip "openbare orde" in het kader van de Terugkeerrichtlijn relevant, met name het arrest van 11 juni 2015, Zh en O met nummer C554/13.

Het Hof van Justitie geeft ook aan dat een lidstaat, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde te kunnen beroepen, in staat moet zijn aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (punt 46).

In punt 49 van voormeld arrest stelt het Hof dat: "Ten slotte dienen de lidstaten er volgens overweging 6 van richtlijn 2008/115 voor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van derdelanders volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Deze overweging vermeldt tevens dat, overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de Unie, besluiten die krachtens die richtlijn worden genomen, per

geval moeten worden vastgesteld en op objectieve criteria moeten berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf (zie arrest Mahdi, C 146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punt 40). In het bijzonder moet, zoals het Hof reeds heeft geoordeeld, het evenredigheidsbeginsel tijdens alle stappen van de bij die richtlijn ingestelde terugkeerprocedure worden eerbiedigd, daaronder begrepen de fase van het terugkeerbesluit, in het kader waarvan de betrokken lidstaat zich moet uitspreken over de toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek uit hoofde van artikel 7 van die richtlijn (zie in die zin arrest El Dridi, C 61/11 PPU, EU:C:2011:68, punt 41)."

Vervolgens concludeert het Hof dat een lidstaat het begrip "gevaar voor de openbare orde" geval per geval dient te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel.

Het Hof stelt dat daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, op zich geen rechtvaardiging kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde.

Hierin ligt besloten dat het Hof heeft geoordeeld dat voor de uitvaardiging van een inreisverbod voor de duur van driejaar, waarbij wordt aangehaald dat verzoeker de openbare orde heeft geschonden, minstens is vereist dat sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

Aan bovenvermelde vereisten is niet voldaan.

Nergens wordt door de gemachtigde in de bestreden beslissing, zowel bij het opleggen van het inreisverbod als bij de redenen waarom een inreisverbod van de maximale duurtijd van driejaar werd opgelegd, gesteld dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

De enkele verwijzing naar twee PV's voor feiten die verzoeker ontkent, zonder dat de gemachtigde aangeeft dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast, is dan ook niet voldoende.

Bovendien wijst verzoeker erop dat bij zowel het opleggen van een inreisverbod als het bepalen van de precieze duurtijd van het inreisverbod van driejaar kennelijk onredelijk is, gelet op de situatie van verzoeker. Minstens heeft de gemachtigde de persoonlijke situatie onvoldoende in overweging genomen bij het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod als bij de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, in tegenspraak met de vereisten van artikel 74/11 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker heeft bijna heel de periode dat hij in België verblijft in een daklozenopvang verbleven, waaruit eerder kan worden afgeleid dat verzoeker een gebruiker is van hasj dan een dealer zoals de bestreden beslissing vermeldt. Bovendien is verzoeker ziek en wordt hij hier opgevolgd, zie stukken in bijlage. Waar in de beslissing wordt gesteld dat er geen medische problematiek bestaat, klopt dit niet. Verzoeker is gekend in het zorgstelsel en wordt hiervoor zelfs financieel geholpen.

Hieruit blijkt dat de gemachtigde een onzorgvuldig onderzoek heeft verricht alvorens te beslissen tot het opleggen van een inreisverbod evenals het opleggen van de maximale termijn van drie jaar."

2.2.1. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel, dat speelt waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt

derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.2.2. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel voorziet in zijn § 1 als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

2.2.3. Verzoeker betwist op zich niet dat er grond was tot het opleggen van een inreisverbod met toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° én 2° van de Vreemdelingenwet, nu enerzijds hem in de verwijderingsbeslissing waarmee dit gepaard gaat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan en anderzijds hij geen uitvoering gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Hij betwist deze vaststellingen niet.

2.2.4. Wat specifiek de duur van het inreisverbod betreft, bepaalt artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet verder dat deze dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Verweerder beschikt ter zake over een ruime discretionaire bevoegdheid om een inreisverbod op te leggen variërend van één dag tot, in beginsel, maximum drie jaar (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.872; RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Verweerder heeft in de bestreden beslissing, aan de hand van de specifieke omstandigheden van het voorliggende geval, geduid waarom volgens hem in het geval van verzoeker een inreisverbod voor drie jaar is gerechtvaardigd. Verweerder wijst op het belang van de immigratiecontrole en de handhaving van de openbare orde. Hij wijst erop dat verzoeker beweert sinds anderhalf jaar in België te verblijven, dat hij reeds vijfmaal door de politie werd aangetroffen in illegaal verblijf en dat niet blijkt dat hij reeds heeft getracht om zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier in regel te stellen. Hij stelt vast dat de vorige beslissing tot verwijdering, ondanks herbevestiging, niet is uitgevoerd en acht het ook weinig waarschijnlijk dat verzoeker bereid is om vrijwillig uitvoering te geven aan een nieuwe beslissing. Hij wijst er nog op dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van processen-verbaal van de politie voor enerzijds de verkoop van verdovende middelen en anderzijds opzettelijke slagen en verwondingen en dat hij, gelet op het winstgevend en gewelddadig karakter van deze feiten, door zijn gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden. Verweerder houdt nog rekening met verzoekers verklaringen dat hij niet weet waarom hij in België is, hij wil terugkeren naar Tunesië en hij geen duurzame relatie of kinderen heeft. In deze omstandigheden is een inreisverbod voor drie jaar volgens verweerder proportioneel.

Verzoeker verwijst naar het arrest Zh. en O. van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 11 juni 2015 (C-554/13), dat handelt over het begrip ‘openbare orde’ in artikel 7, vierde lid van de Terugkeerrichtlijn, ofwel de situatie waarin omwille van een gevaar voor de openbare orde wordt beslist om de termijn voor vrijwillig vertrek te verminderen naar minder dan zeven dagen, of zelfs geen enkele termijn te geven.

In dit verband wordt allereerst opgemerkt dat huidig beroep niet is gericht tegen de verwijderingsbeslissing zonder termijn voor vrijwillig vertrek, maar enkel tegen het hiermee gepaard gaande inreisverbod. In voormeld arrest spreekt het Hof van Justitie zich als dusdanig niet uit over (de duur van) het inreisverbod dat met deze verwijderingsbeslissing gepaard kan gaan. Ook wordt benadrukt dat verweerder geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om een inreisverbod voor

meer dan vijf jaar op te leggen, om ernstige redenen van openbare orde, zoals dit is voorzien in artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet. De in de bestreden beslissing aangehaalde redenen van openbare orde worden slechts aangehaald als een van de specifieke omstandigheden van het individuele geval die verweerder in rekening heeft gebracht bij zijn beoordeling dat het proportioneel is om in het geval van verzoeker de maximumtermijn van drie jaar op te leggen die in normale situaties mogelijk is. Er blijkt geenszins dat steeds een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving noodzakelijk is om een inreisverbod voor drie jaar te kunnen opleggen.

Verweerder houdt er, bij zijn beoordeling om een inreisverbod voor drie jaar op te leggen, rekening mee dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van processen-verbaal voor de verkoop van verdovende middelen en voor opzettelijke slagen en verwondingen. Dit gegeven vindt steun in de stukken van het administratief dossier. Zo blijkt allereerst dat verzoeker op 9 december 2020 op heterdaad werd betrapt door de politie op de verkoop van verdovende middelen. Verder blijkt dat hij wordt verdacht van een steekpartij op een andere dakloze, waarvoor op 31 januari 2021 proces-verbaal werd opgesteld. Verweerder wijst specifiek op het winstgevend en gewelddadig karakter van deze feiten, om te stellen dat verzoeker door zijn gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden.

Met zijn uiteenzetting toont verzoeker in geen geval aan dat deze beoordeling incorrect, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Verzoeker komt in wezen niet verder dan het zonder meer ontkennen van de feiten. Evenwel kan dit niet volstaan om de voormelde motivering onderuit te halen. Dit des te meer waar er wel degelijk sprake was van een betrapping op heterdaad door de politie op verkoop van verdovende middelen. In tegenstelling tot wat verzoeker tracht voor te houden, toont het gegeven dat hij in België in de daklozenopvang verbleef niet aan dat hij louter druggebruiker is en sluit dit geenszins uit dat hij verkoper was van verdovende middelen. De Raad benadrukt andermaal dat dit op heterdaad werd vastgesteld door de politie.

Verzoeker acht een inreisverbod voor drie jaar verder kennelijk onredelijk, gelet op zijn persoonlijke situatie die volgens hem onvoldoende in rekening is gebracht. Op dit punt kan hij evenmin overtuigen.

Verzoeker wijst allereerst op zijn verblijf in de daklozenopvang in België. Er valt echter niet in te zien waarom dit gegeven relevant is bij het opleggen van het inreisverbod of het bepalen van de duur ervan, of waarom dit de genomen beslissing kennelijk onredelijk zou maken. Hiermee blijkt immers geenszins dat verzoeker concrete banden heeft opgebouwd met België of op het Schengengrondgebied die maken dat hij binnen een kortere tijdsperiode zou moeten kunnen terugkeren naar dit grondgebied. Zoals verweerder correct opmerkte in de motivering van de bestreden beslissing, verklaarde verzoeker tijdens de uitoefening van het hoorrecht dat hij niet weet waarom hij in België is, dat hij wil terugkeren naar Tunesië en dat hij geen duurzame relatie of kinderen heeft. Hij gaf aan wel nog familie te hebben in het land van herkomst.

Verzoeker stelt nog ziek te zijn en medisch te worden opgevolgd in België. Hij stelt dat de bestreden beslissing incorrect vermeldt dat hij geen medische problemen heeft. Hij stelt gekend te zijn in het zorgsysteem en "*hiervoor zelfs financieel [te worden] geholpen*". Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoeker voor het nemen van de bestreden beslissing werd gehoord en dat hij hierbij, op de vraag of hij een ziekte heeft die hem belemmert te reizen of terug te keren naar zijn herkomstland, ontkennend antwoordde. Verzoeker ondertekende het formulier hoorrecht en geeft niet aan dat zich tijdens het horen onregelmatigheden hebben voorgedaan. Nu hij zelf aangaf geen ziekte te hebben die hem belemmert terug te keren naar het land van herkomst, en het administratief dossier ook nergens aanwijzingen bevat van het tegendeel, kan hij thans niet met goed gevolg voorhouden dat enige gezondheidsproblematiek ten onrechte niet in rekening is gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing. Hij toont thans ook geenszins aan dat hij omwille van medische problemen specifiek in België of op het Schengengrondgebied moet kunnen verblijven, bijvoorbeeld omdat opvolging niet mogelijk zou zijn in het land van herkomst. Hij neemt niet de moeite een en ander aan te tonen.

Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat – bij het opleggen van het inreisverbod en het bepalen van de duur ervan – geen voldoende onderzoek heeft plaatsgevonden omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval of enige specifieke omstandigheid die het bestuur gekend diende te zijn ten onrechte niet in rekening werd gebracht. De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn uiteenzetting niet aantoonde dat verweerder, wat de gegeven motivering van (de duur van) het inreisverbod betreft, is uitgegaan van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Hij

toont evenmin met concrete argumenten aan dat verweerder, op basis van de hem gekend zijnde gegevens, bij het bepalen van de duur van het inreisverbod het evenredigheidsbeginsel niet in acht heeft genomen zoals dit is vervat in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Nu nergens uit blijkt dat verzoeker concrete banden heeft opgebouwd op het Belgische of het Schengengrondgebied die maken dat hij binnen een kortere tijdsperiode de mogelijkheid moet hebben om terug te keren naar dit grondgebied, en zelfs aangaf dat hij niet weet waarom hij in België is, valt trouwens ook niet in te zien dat verzoeker een voldoende belang heeft bij zijn kritiek op de motivering inzake de duur van drie jaar van het inreisverbod.

2.2.5. Een miskenning van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.6. Er blijkt ten slotte niet dat verzoeker zich nog rechtstreeks op een schending van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn kan beroepen. Deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Hij voert evenmin aan dat de nationale wetgeving wordt toegepast op een wijze dat het met de richtlijn beoogde resultaat niet wordt bereikt.

2.2.7. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS